

[Kaj Poulsen]

folkets kirke. Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke den afgørelse, der er truffet, har haft denne hensigt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Nu kan man jo altid spørge, om det skal være folkets kirke eller det skal være Guds kirke, hvori han meddeler sig til befolkningen – det kan jo være en strid om ord. Men når nu ministeren går imod Ålborgbispen, må det så ikke tydes sådan, at ministeren bedømmer Hunepræstens respektløshed, som jeg vil kalde det, efter tjenestemandsløven – det har ministeren jo ret til – mens bispen bedømmer ham ud fra den anstændighed, der må forventes af en forkynder, og den respekt, der af samme må vises for kirkens liv og lære? Derfor må jeg spørge ministeren yderligere, om der ikke i disse forskellige opfattelser mellem ministeriet og ministeren og bispen, som er tilsynsførende, ligger en stor fare for folkekirkens fremtid.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Efter at have læst begrundelsen for spørgsmålet vil jeg gerne starte med at sige, at det på ingen måde kan fastslås, hvad spørgeren derfor heller ingen mulighed har for – jeg citerer fra spørgerens begrundelse:

»at langt størstedelen af menighedsrådsmedlemmerne i Danmark meget ville have sig frabedt at have en præst som Tom Møller Jensen.«

Det kan alene fastslås, at Hune-Blokhussogns menighedsråd ikke længere ønskede at have Tom Møller Jensen som præst. Man kan ikke inddrage alle landets menighedsrådsmedlemmer i sin argumentation på den måde, som spørgeren har gjort det.

Nu er det jo engang sådan inden for folkekirken, at fordi et menighedsråd ikke længere ønsker at have en præst, kan vedkommende ikke uden videre afskediges, og det kan næppe heller være undgået spørgerens opmærksomhed, at der i denne sag har været nedsat en provsteret til at undersøge menighedsrådets klagepunkter. Resultatet af denne provsterets undersøgelse har tillige med biskoppens indstilling været det grundlag, hvorpå jeg skulle træffe min afgørelse. Materialet har jeg derfor gennemgået meget, meget nøje, og som konklusion – navnlig på basis af oplysningerne fra provsteretten, det

skal jeg gerne nævne her – er jeg nået frem til, at der ikke var grundlag for en afskedigelse. Det skal dog på den anden side ikke overses, at en alvorlig irettesættelse er en nok så stærk disciplinær straf. Jeg har for øvrigt aldrig anset det for særlig rart at få nogens hoved, heller ikke, billedlig talt, Tom Møller Jensens, serveret på et fad.

Der er kommet et par tillægsspørgsmål, og jeg vil gerne sige til hr. Kaj Poulsen, at jeg er glad for hans bemærkninger og også for at få lejlighed til at svare på det spørgsmål, hr. Kaj Poulsen stillede, nemlig om afgørelsen kunne tydes i retning af, at jeg også har skævet til det nødvendige i at have en bredde i folkekirken. Det er ganske klart, at det er indgået i de samlede overvejelser, jeg har gjort mig omkring hele denne, jeg tør nok sige vanskelige sag.

Til hr. Arne Bjerregaard vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis ikke hører til dem, der råber hurra, fordi jeg ikke har været enig med Ålborg stifts biskop i den indstilling, han er kommet med, men det kan ikke være anderledes for mig, når jeg skal træffe en afgørelse, end at det må være sagens samlede billede, som det tegner sig for mig, der er afgørende for den afgørelse, jeg træffer.

Poulsgaard (FP):

Hele vor kultur og alle traditioner er i disse år udsat for rystelser. Alting flyder, der er ingen faste holdepunkter i tilværelsen mere. Et af de få faste ankre, vi har endnu, er for langt størsteparten af befolkningen i dette land folkekirken, og det ved ministeren godt. Man forventer faktisk, at en embedsmand opfører sig korrekt, uanset hvilken stilling han har. Af den, der har valgt at blive embedsmand i folkekirken, forventer man måske en lidt bedre holdning til moralske og etiske spørgsmål end den, man forlanger af andre. Det vidste vedkommende, da han eller hun lod sig vie til præstegerningen, og kan man ikke lide lugten i bageriet længere, må man søge andre græsgange.

Ministeren harcelerede lidt over, at jeg i begrundelsen havde skrevet, at jeg mente, jeg havde størsteparten af menighedsrådsmedlemmerne bag mig. Det viste sig i hvert fald at være tilfældet i Hune. Det viser sig også, hvis man læser det, som formanden for Landsforeningen af Menighedsrådsmedlem-